

Machteloos

Machteloos

Dorien Mombaerts

tweede deel van de Sensi-trilogie

2021

Beefcake Publishing

Aan al wie de liefde voor mijn boeken verspreidt,
op welke manier dan ook:
bedankt!

Proloog

‘Je kan het niet blijven verstoppen, Ella. Iedereen zal het geweldig vinden. Dit is toch wat je altijd gewild hebt?’

Ik had enkel geknikt. Het was inderdaad wat ik altijd wou, weer normaal zijn. Maar ik zou nooit zoals de anderen zijn, zelfs niet nu ik mijn stem weer kon gebruiken.

De eerste schooldagen had ik gezwegen. Anna was de enige die wist dat ik mijn spraakvermogen terug had. Haar geschokte uitdrukking en haar gegil toen ze me voor het eerst een woord hoorde uitspreken, hadden me doen beseffen dat alle ogen op mij gericht zouden zijn als ik iets zou zeggen. Dan toch liever de sprakeloze zijn, dat was iedereen gewend.

Anna liet me enkele dagen begaan, tot ze het beu was. ‘Ik geef je nog tot het einde van de week,’ zette ze me voor het blok. ‘Anders vertel ik het aan de hele klas en wees maar zeker dat ze dan naar je zullen kijken.’

Ik zag aan haar ogen dat ze haar plan geweldig vond. Volgens mij hoopte ze zelfs dat zij het aan iedereen kon vertellen, want in tegenstelling tot ikzelf staat Anna maar al te graag in de belangstelling.

Maar zo lang hoefde ze niet te wachten. De dag nadien was Tess tijdens de les wiskunde weer op zoek naar aandacht en ik was altijd al haar makkelijkste slachtoffer geweest. ‘Hé Ella, Jeff en ik vragen ons af wat jouw versiertrucs zijn? Wat fluister jij een jongen zoal toe als je hem leuk vindt? Oh nee, oeps, ik was vergeten dat jij er alleen maar hunkerend naar kan kijken,’ had

ze tegen mijn rug gezegd in de hoop me met een tomaatrood hoofd voor schut te zetten.

Op dat moment veranderde er iets. In een reflex had ik me omgedraaid: ‘Jij zou beter wat meer je mond houden in de buurt van jongens, dan komen ze misschien nog een keertje terug!’ Tess stond erom bekend constant van de ene naar de andere jongen te fladderen en ze was daar zelf best trots op, dus ik vond mijn opmerking verdiend.

Opeens was het muisstil geworden in de klas. Zelfs de leerkracht verstomde midden in zijn uitleg. Alle gechoqueerde gezichten waren op mij gericht.

Behalve dat van Anna, die met een grijns van oor tot oor naast me zat en me een goedkeurend schouderstootje gaf.

De volgende dagen hoorde ik mijn naam vaak vallen terwijl ik de blikken op mijn rug voelde branden. Ik vond het verschrikkelijk.

Anna vond het geweldig.

Het heeft nog een hele tijd geduurd voordat de blikken en het gefluister wegbleven. Maar ondertussen lijkt iedereen te zijn vergeten dat ik jarenlang het buitenbeentje was. Nu word ik bekeken als elke andere leerling; sommigen zijn vriendelijk en begroeten me al eens kort, anderen lopen me gewoon voorbij maar gedragen zich tegen mij niet anders dan tegen de rest.

Toch heeft het feit dat ik mijn spraakvermogen terug heb er niet voor gezorgd dat ik nu meer met anderen praat, wat ik eigenlijk wel verwacht had. Ik moet me nog steeds goed concentreren wanneer ik mijn stem wil gebruiken. Het is zoals een vreemde taal spreken wanneer je op vakantie bent in het buitenland. Je kent de woorden wel, maar je moet je aandacht er toch bij houden. Het kost je net iets meer moeite dan praten in je moedertaal.

Anna is eigenlijk de enige persoon waar ik echt mee praat, hoewel zij nog steeds uit gewoonte het meeste praatwerk voor zich neemt.

1.

Ella

‘Komaan,’ mompel ik het verkeerslicht zenuwachtig toe. Het lijkt wel alsof die spelbreker net besloten heeft om extra lang op rood te blijven staan, enkel en alleen om mij te treiteren. Als ik te laat kom, vergeef ik het mezelf nooit!

Eindelijk! Rechtstaand duw ik zo hard ik kan op mijn pedalen. Gelukkig zijn er de rest van de weg geen obstakels die me tegenwerken.

In volle vaart fiets ik het vertrouwde pleintje op. De speeltuigen zijn leeg, de schommels hangen er roerloos bij en de groene muren van het doolhof doen de stilte vredig lijken. Helemaal het tegenovergestelde van hoe opgejaagd ik me voel.

Nog voor mijn fiets stilstaat, spring ik eraf en laat hem een paar meter verder op de grond vallen. Ik spurt het doolhof in. Oh, alsjeblieft, laat me niet te laat zijn!

Vol verwachting draai ik de laatste bocht om en kom in een doodlopende gang terecht. Hijgend blijf ik stilstaan.

Niets te zien. Ik ben te laat.

De lach op mijn gezicht smelt weg. Teleurgesteld draai ik me om en slenter de gang weer uit terwijl ik in gedachten verzonken met mijn hand over de blaadjes van de haag strijk. Hier is Jayden enkele minuten geleden doorgewandeld om weer naar huis te gaan. Mijn ogen beginnen te branden als ik beseft dat ik mijn kans heb laten schieten.

Plots wordt het zwart voor mijn ogen en schrik ik. ‘Verrassing’ klinkt het bekend in mijn hoofd.

Mijn hart maakt een sprongetje bij het horen van zijn stemgeluid. Een aangename warmte stroomt van mijn hoofd naar mijn aderen en maakt mijn hele lichaam aan het tintelen. Wat mis ik het gevoel van die telepathische verbinding! Een keer per maand, tijdens ons geheime onderonsje, lijkt het wel alsof ik een shot van de puurste drug toegediend krijg waar ik daarna weken van moet afkicken. De verbinding die ik met Jayden voel, zou ik het liefst van al constant willen ervaren. ‘Ik dacht dat ik te laat was,’ denk ik hem opgelucht toe.

‘Eigenlijk was je ook te laat en had ik, volgens jouw eigen regels, al moeten vertrekken.’

Als hij zijn handen voor mijn ogen weghaalt, draai ik me om en sla mijn armen stevig om zijn middel. Er verschijnt een gelukzalige glimlach op mijn gezicht, die ik er zelfs met de beste wil van de wereld niet af zou krijgen.

Jayden legt een hand in mijn nek terwijl hij me dicht tegen zich aantrekt. Als hij vooroverbuigt en me kust, is daar niets voorzichtig aan.

Even ben ik weg van de wereld.

‘Ik heb je gemist,’ denkt hij me toe met zijn lippen nog op de mijne.

‘Ik jou ook.’ Maar het was het wachten helemaal waard. ‘Een maand is zo lang,’ klaag ik als hij de kus stopt.

‘Ik weet het prinses, maar dit is echt het enige moment dat ik wegraak. Als iemand me weer verklikt...’

Ik wil er niet aan denken wat er dan zou gebeuren. Drie maanden had het geduurd eer ik weer iets van Jayden vernomen had nadat zijn vader ontdekte dat we elkaar nog zagen.

Ik neem zijn hand vast en wil hem mee naar het pleintje trekken, zoals we dat de vorige date ook gedaan hebben. Maar hij houdt me geheimzinnig glimlachend tegen: 'Ik heb nog een verassing.' Zijn ogen schitteren ondeugend. Hij knikt naar de andere gang van het doolhof.

Achter de hoek van de hoge haag die het begin vormt van een nieuw gangpad, komt een jong meisje tevoorschijn met lang zwart haar, felblauwe ogen en een guitige lach op haar gezichtje. 'Ivy!' roep ik luidop, zonder het door te hebben. Ze loopt naar me toe en omhelst me zo stevig dat het bijna pijn doet. Ik kan niet geloven dat ze hier echt voor me staat!

'Ze had me door en ik kon haar onmogelijk tegenhouden.'

'Je had beloofd dat ik Ella zou terugzien! Het is al een eeuwigheid geleden. Straks vergeet ze me nog,' antwoordt Ivy dramatisch, net zoals ik me haar herinner.

'Wie kan jou nu vergeten?' grapt Jayden en hij wrijft speels over de haren van zijn zusje.

Dan neem ik haar bij de schouders en bekijk haar eens goed. 'Je bent gegroeid!' De laatste keer dat ik deze kleine spring-in-'t-veld nog gezien heb, is een half jaar geleden, op de dag dat ik weer naar huis vertrok. Ze is duidelijk een paar centimeter groter geworden. Ze lijkt weer net iets meer op de miniversie van haar moeder en haar blauwe ogen stralen feller dan ik me herinner. 'Je ogen zijn anders,' denk ik verwonderd.

'De jouwe toch ook,' antwoordt ze met kinderlijke eerlijkheid.

Verbaasd kijk ik van haar naar Jayden. Ik heb geen idee waarover ze het heeft.

Jayden glimlacht als hij mijn gezichtsuitdrukking ziet. 'Ze heeft gelijk. Het blauw in je ogen is minder uitgesproken omdat je Sensi-genen de laatste tijd minder actief zijn. Het groen valt nu weer meer op.'

Geïntregeerd kijk ik weer naar Ivy's ogen. 'Tot hoever kan het blauw dan vervagen?'

'Bij volbloeden kunnen ze hoogstens wat doffer worden. Bij halfbloeden, bij wie de genen passief aanwezig zijn, blijven ze meestal grijs en krijgen de andere kleuren van de iris de bovenhand.'

Opluchting. Ik heb maanden obsessief naar de ogen van mijn ouders gestaard, op zoek naar ook maar het kleinste glimpje blauw. De ene keer zag ik enkel een mengeling van grijs en groen, de andere keer dacht ik toch echt een blauwe schijn te ontwaren. Ik maakte me er zoveel zorgen over dat ik er maagpijn van kreeg. *'Maak je daar toch niet druk over, bij je vader of moeder zijn de genen waarschijnlijk gewoon niet actief,'* had Ty me gerustgesteld. Toen besepte ik niet dat hij met *'niet actief,'* *'grijs kan ook'* bedoelde. Maar ik had me neergelegd bij die woorden, want hij had gelijk. Hij had vaak gelijk en dat maakte alles wat er daarna gebeurde des te pijnlijker.

Voor ik er verder over kan doorvragen begint mijn buik opstandig te knorren.

Met een identieke uitdrukking op hun gezicht, één wenkbrauw opgetrokken, kijken de anderen me aan.

Het is sinds deze ochtend geleden dat ik nog iets gegeten heb en het is al lang voorbij etenstijd. Zoals bij elk van onze afspraakjes, heb ik daarstraks wat uitgehaald. Helaas stond er vandaag een stagiaire in de winkel die het tempo duidelijk nog niet in de vingers had en was ik daardoor bijna te laat. 'Etenstijd,' haal ik verontschuldigend mijn schouders op.

Ivy neemt mijn linkerhand en ik verstrengel de vingers van mijn andere hand met die van Jayden. Met z'n drietjes wandelen we naar de uitgang van het doolhof. Daar controleer ik eerst of het pleintje verlaten is. Automatisch staar ik gespannen naar de

weg, maar die is leeg. Ik word er nog altijd nerveus van als hier een voertuig geparkeerd staat of iemand voorbijwandelt.

Ivy kan haar ogen niet geloven als ze uit het doolhof komt en het pleintje met het afgemaaid gras, de speeltuigen en wat verderop de withouten huizen met hun grijze daken en mooi omlijnde voortuintjes te zien krijgt. De verbazing is van haar gezichtje af te lezen en haar ogen schitteren van opwinding. Het doet me denken aan mijn eerste blik op Mirvanesh: mijn mond viel letterlijk open van verwondering toen ik voor het eerst de sprookjesachtige houten huizen met hun lampionslingers zag, verstopt tussen de eeuwenoude bomen in dat gigantische bos.

De kleine stuiterbal kan haar voeten haast niet op de grond houden wanneer er op straat een vrachtwagen voorbijrijdt. Daarna loopt ze naar de schommel en duw ik haar zo hoog ik kan. Haar gierende lachje zorgt ervoor dat ook ik begin te lachen.

Jayden staat geamuseerd toe te kijken en observeert Ivy aandachtig. De genegenheid die hij voor zijn zusje voelt is overduidelijk. Wanneer hij ziet dat ik naar hem kijk, knipoogt hij.

De vlinders fladderen door mijn buik. Het voelt zo onwerkelijk hem hier buiten Mirvanesh te zien, zeker nu Ivy er ook bij is. Als dit een droom is, wil ik niet wakker worden!

Als ik even later ons eten wil halen, zie ik mijn fiets liggen waar ik hem neergegoot heb. Dat was misschien niet zo'n slim idee. Gelukkig zijn de wraps enkel een beetje geplet.

Jayden en ik delen ieder een stuk met Ivy. Het is de eerste keer dat ze zoiets proeft. Binnen de kortste keren hangt haar hele gezicht vol saus.

Terwijl Ivy verder het plein, de speeltuigen en het doolhof ontdekt, blijven Jayden en ik tegen de stam van de dikke boom zitten. Hij slaat een arm om me heen en ik vlij mijn hoofd tegen

hem aan. Ondertussen trekt hij met zijn vingers lijnen over mijn rug.

Een gelukzalige zucht ontsnapt me. ‘Nog nieuws?’ vraag ik, benieuwd naar Mirvanesh en het volk waar ik een stukje van mezelf heb achtergelaten.

‘Niets speciaals, alles gaat zijn gangetje.’

‘Ray maakt het goed,’ voegt hij er nog aan toe, omdat hij weet hoe erg ik op Ray gesteld ben.

Ik zie aan zijn gezicht dat hij met iets zit. ‘En verder niets?’ probeer ik, in de hoop dat hij me zou vertellen wat hem bezighoudt.

‘Voor de rest niets. En hier?’ kaatst hij de vraag terug.

‘*Niets om je zorgen over te maken,*’ zei hij de eerste keren, tot hij merkte dat dat mijn nieuwsgierigheid alleen maar aanwakkerde. Ik besluit dan maar om het even over mezelf te hebben. Misschien lukt het daarna beter om iets uit hem los te krijgen.

‘Ach, ook niets speciaals. Iedereen lijkt het eindelijk gewoon te worden dat ik weer kan praten. Ze gapen me niet meer aan als ik antwoord. Binnenkort heb ik mijn eerste spreekbeurt, waarbij ik ook echt voor de hele groep moet spreken.’

‘Je doet dat vast goed.’ Jayden streelt met een vinger over mijn wang terwijl hij naar mijn gezicht kijkt en doet zo mijn gedachten verstommen. ‘Je ziet er goed uit,’ denkt hij zacht.

Het bloed stroomt razendsnel naar mijn wangen.

‘Bedankt, jij ook hoor,’ antwoord ik ongemakkelijk.

Hij grinnikt. ‘Je zag er altijd al goed uit. Maar nu zie je er rustiger en gelukkiger uit dan een tijd geleden,’ verduidelijkt hij.

Als ik terugdenk aan hoe ik eraan toe was toen hij me leerde kennen, is het niet zo moeilijk om er beter uit te zien. Ik was vuil, gewond, uitgehongerd en bang. En na de gebeurtenissen in Ya-

colt zag ik er door de slapeloze nachten wekenlang niet veel beter uit.

‘Ik voel me ook beter,’ beantwoord ik zijn compliment.

Maar ik wil het niet over mezelf hebben, dat probeert hij altijd.

‘Die vrouw die verdwenen is bij Mount Adams was een volbloed, toch?’ vraag ik, verwijzend naar het opsporingsbericht dat ik had gevonden. Het was slechts doordat een groep klimmers haar voorbijgegaan was en bij de afdaling enkel haar tent en haar spullen teruggevonden had, dat ze als vermist werd opgegeven. Er was een korte beschrijving geweest: om en bij de 30 jaar, ongeveer 1m65 groot, slank, bleke huid, blond haar, droeg een mosgroene broek en grijze jas. Het zou me niets verbazen als ze blauwe ogen had.

‘Het zijn er plots meer hé? Zijn de gen-zoekers weer aan de gang? Moeten we niets doen?’

Jayden zucht. ‘Je moet je geen zorgen maken.’

En daar is dat zinnetje weer.

‘Het gebeurt wel vaker dat mensen verdwalen en even later weer opduiken.’

Sinds ik weer thuis ben, probeer ik die honger naar meer informatie over de Sensi te stillen, maar op internet of in de bib is geen spoor te vinden. De enige link die ik heb zijn de verdwijningen die sinds kort vaker in de krant en online opduiken. Ik ben ervan overtuigd dat er ook Sensi verdwijnen. Maar dat zijn alleen diegenen die in bewoond gebied leven of toevallig opvallen, degenen die afgezonderd wonen halen de nieuwsberichten niet.

We hebben het nooit over wat er in Yacolt gebeurd is. Ik voel me zo schuldig omdat ik niet enkel mijn eigen leven, maar ook dat van de anderen in gevaar gebracht heb, voor niets. Ook Jayden heeft het onderwerp steeds vermeden. Maar nu er duidelijk iets aan de hand is, blijft het maar door mijn hoofd spoken.

‘Waarom willen ze zoveel levens opofferen voor die telepathische verbinding?’

Jayden kijkt me verbaasd aan.

‘Is dat alles wat Ray je verteld heeft?’ vraagt hij wanneer hij merkt dat ik het meen.

‘Hij heeft me meer uitgelegd dan alle anderen bij elkaar,’ reageer ik verdedigend.

‘Ik dacht dat je het wist,’ zegt hij. ‘Het gaat niet enkel over het communiceren. Onze genen hebben nog andere uitzonderlijke eigenschappen.’

Ik denk even na: ‘Je bedoelt het mooie uiterlijk en het feit dat jullie net kacheltjes zijn en het altijd lekker warm hebben?’

Jayden lacht. ‘Ik denk niet dat onze lichaamswarmte een van de eigenschappen is die ze per se willen overnemen. Herinner je je die schotwond nog?’

Alsof ik dat zou kunnen vergeten. Elke nacht opnieuw herbeleef ik de knallen, de pijn en het bloed. Toch is als ik wakker word een dun wit lijntje in mijn zij het enige bewijs van de kogel die zich daar door mijn lichaam geboord heeft.

‘Denk je dat een ander drie dagen na zo’n dodelijke verwonding alweer kan rechtstaan?’ gaat Jayden verder.

‘Maar ik dacht dat dat door jullie geneesmiddelen kwam,’ zeg ik verbaasd.

‘Ook. Mijn vader heeft onderzoek gedaan naar geneesmiddelen waar we beter op reageren. Maar in het algemeen genezen we gewoon sneller dan andere mensen en we worden ook zelden ziek.’

Verbijsterd staar ik hem aan. Dat was me niet opgevallen. ‘Maar mijn schouder genas eerst niet zo goed.’

Jayden haalt zijn schouders op. ‘Ik weet niet zoveel over halfbloeden. Je lichaam probeerde toen ook wel snel te genezen,

maar je genen waren toen nog lang niet zo actief. Bovendien was je erg verzwakt en zat je met een serieuze ontsteking. In ieder geval genas je nadien net zo snel als wij.’

Ik krijg niet de tijd om over dit alles na te denken of Jayden gaat alweer enthousiast verder. ‘Hoe oud denk je dat Ray is?’ Hij lijkt er het plezier nu wel van in te zien om me te overstelpen met nieuwe info.

‘Euhm, geen idee.’ Ik ben echt slecht in het inschatten van leeftijden. ‘Vijfenzestig of zo?’

‘We hebben vorig jaar zijn honderdste verjaardag gevierd.’

‘Wat?! Dat is een leugen, hij kan nooit ouder dan zeventig zijn!’ beschuldig ik hem.

‘Het is echt waar. Doordat we minder vatbaar zijn voor ziektes en sneller genezen, veroudert ons lichaam minder snel en blijven we langer fit. Ik was zelfs nog niet geboren toen Ray zeventig was.’

Even ben ik met stomheid geslagen. Ray is al honderd jaar... dat kan gewoonweg niet. Hij past absoluut niet bij het beeld dat ik van een honderdjarige heb. ‘Hoe oud worden jullie dan?’

Jayden haalt zijn schouders op.

‘Wie niet te gek doet, zo’n honderddertig. Als we niet als prooidier opgejaagd worden tenminste.’

Ik kan het maar moeilijk vatten.

‘Stel je eens voor dat ze mensen hun uiterlijk zouden kunnen perfectioneren, ziektes zouden kunnen tegengaan zodat mensen langer gezond zouden leven en ze ook telepathisch met elkaar zouden kunnen communiceren,’ bevestigt Jayden mijn idee. ‘Ze zouden zelfs kunnen bepalen wie deze privileges krijgt en wie niet.’

Ik knik nu alles alsmaar logischer wordt.

‘Jij en Ty zijn het natuurlijke bewijs dat het mogelijk is. Je beseft niet hoe uitzonderlijk jullie zijn. Halfbloeden krijgen zelden meerdere voordelen van de genen mee. Ze zijn eigenlijk een afgezwakte versie van een volbloed. Daarom dat ze ook zo negatief bekeken worden. Maar jij en Ty niet, jullie zijn de perfecte combinatie van beide werelden.’

Ik voel me allesbehalve een perfecte combinatie. En buiten het feit dat ik telepathisch kan praten, mis ik toch ook heel wat andere voordelen: het mooie uiterlijk, de aangename lichaamswarmte, ik heb geen idee of ik echt beter bestand ben tegen ziektes en kan me al helemaal niet voorstellen dat ik langer dan gemiddeld zou leven. Ty daarentegen heeft echt alle voordelen van de Sensi-genen meegekregen.

‘Ty moet toch ook beseffen hoe uitzonderlijk hij is. Waarom doet hij dan mee met de gen-zoekers?’

‘Mijn vader heeft daaraan waarschijnlijk z’n steentje bijgedragen,’ begint Jayden wat terughoudend. ‘Toen hij aangesteld werd als hoofd van de raad, hebben de oudere raadsleden hem vaak onder druk gezet om hun beleid en denkwijze te blijven volgen. Vooral de oudere generatie denkt nogal rechtlijnig over het behoud van onze bloedlijnen, zodat de Sensi-genen sterk blijven en niet vermengd raken. Ty’s moeder werd altijd scheef bekeken omdat ze zwanger was van iemand zonder onze genen. Zolang ze in Mirvanesh verbleef, werd ze gemeden en werd er negatief over haar gepraat, maar omdat ze een kind had mocht ze blijven. Ik denk dat ze het geluk had dat Ty getalenteerd genoeg was om zich beide gaven eigen te maken. Hij werd er al als kind regelmatig op uit gestuurd omdat hij niet opviel. Eenmaal Ty vijftien was, werden ze beiden naar Woodland verbannen, met de uitleg dat hij van daaruit als boodschapper zou werken - waardoor ze bijna volledig buitengesloten werden.’

Ik herinner me Ty's woorden in Yacolt, dat hij het beu was om zo behandeld te worden. 'Ty's moeder...' wil ik Jayden onderbreken. Maar mijn gedachten worden overstemd door een ijsselijke kreet.

Nog voor ik echt beseft wat er gebeurt, is Jayden al opgestaan en rent richting het doolhof. 'Ivy!'

Beelden van mijn ontvoerders in het doolhof schieten door mijn hoofd, terwijl ik achter hem aan ren.

Het duurt niet lang voor we Ivy in een van de gangen gevonden hebben. Ze zit huilend op de grond.

'Wat is er aan de hand?' vraagt Jayden ongerust.

'Er... er zat een gigantische spin op me!' hapert ze heftig. Zelfs gedachten kunnen last hebben van emoties.

Jayden blijft met stomheid geslagen naast haar staan. 'Dat meen je niet,' antwoordt hij dan droog. 'Ivy, er zitten thuis zoveel spinnen, wij wonen tussen de bomen!'

'Maar deze was heel groot en eng en hij zat op mij!'

Ik kan me nu echt niet meer inhouden en krijg zo hard de slappe lach dat mijn buik er pijn van doet. Jayden trekt Ivy overeind, maar nog voor hij aan zijn preek kan beginnen, begint er iets te piepen. Het alarm van mijn telefoon.

'Ik denk dat we moeten gaan,' denkt Ivy stilletjes.

Is het nu al tijd? Ik druk snel het alarm af. Als ze veilig en zonder gezien te worden terug willen raken, moeten ze vertrekken. Marc zou woest zijn als hij ontdekt dat ook zijn dochter bij mij in de buurt is geweest.

Ik geef Ivy nog een dikke knuffel.

'Tot ziens, Ella, het was leuk je eindelijk terug te zien. Binnenkort kom ik nog eens!'

'Dat zullen we nog wel zien,' antwoordt haar broer.

Ze grijnst even naar Jayden en huppelt dan verder het doolhof in. Ik weet nu al wie van de twee z'n zin zal krijgen.

Dit is het moment waar ik steeds als een berg tegen opzie.

Jayden slaat zijn armen om me heen en ik neem hem stevig vast. Er zit een krop in mijn keel en ik voel de tranen al prikken achter mijn ogen. Hij buigt zijn hoofd lichtjes naar voren en kust me zacht.

Ik trek hem nog wat steviger tegen me aan. Dit moment mag niet stoppen.

'Tot snel,' denkt hij, terwijl hij nog een laatste keer over mijn gezicht streelt en zijn donkerblauwe ogen intens in de mijne haken.

Veel te snel laat hij me los en wandelt achter Ivy aan het doolhof in. Enkele maanden geleden hebben we in de achterste wand een smalle doorgang in de haag gemaakt en verderop ook een veiligere oversteekplaats over de rivier. Zo kan hij ongezien aankomen en vertrekken.

Wanneer hij uit het zicht is, veeg ik een ontsnapte traan weg, kwaad op mezelf omdat ik niet mag treuren. Het is al een wonder dat ik hem nog steeds kan zien.